

O CAMBIO CLIMÁTICO, AUGA E PROBLEMAS AMBIENTAIS : Alarma

Martes, 16 de Xaneiro de 2007- La Voz de Galicia

Alarma en Italia pola onda de calor en pleno inverno
Bush declara estado de emerxencia en Oklahoma a causa da trevoada de neve. (Axencias)

O clima primaveral que se rexista en Italia, coas árbores florecidos e temperaturas de perto de 18 graus en pleno inverno, alarma ás autoridades da península, que temen perdas na agricultura, secas e apagons eléctricos.

Os catro maiores peritos en clima do país foron convocados este luns polos responsábeis do servizo de Protección Civil para analizar a situación e establecer se se trata dun

fenómeno pasaxeiro ou dun mal maior. «ante os trocos climáticos debe-se actuar a nivel local pero pensar a nivel global, porque se trata dun fenómeno planetario que exige todos os esforzos posibles», advertiron nun comunicado.

Nos Alpes se rexistraron este fin de semana 22 graus de temperatura ao mediodía, a mais alta que se lembre nesta época do ano, polo que non hai neve nas estacións de esquí e moitas instalacións tiveron que pechar.

Se decembro foi o mes mais cálido desde que se comezaron a rexistar as temperaturas en Italia en 1860, o ano 2006 foi o mais caluroso e o quinto mais seco, segundo os datos da estación meteorolóxica da Universidade de Modena (norte).

En cidades norteñas como Aosta, Turín, Trieste, Milán e Venecia, onde en xaneiro do 2006 a temperatura foi de entre 2 e 6 graus, este ano se rexistaron entre 7 e 13 graus.

Protección Civil non descarta a posibilidade de declarar o «estado de calamidad». Se non chove no próximo mes, «el nivel de todos os ríos da península chegaría ao mínimo histórico, hai posibilidades de escasez de auga para as irrigacións e o sistema de enfriamento das centrais eléctricas se vería afectado por apagons constantes», advertiu Bernardo de Barnardinis, perito da Protección Civil.

Alerta por neve

Ao outro lado do Atlántico, o presidente estadounidense George W. Bush declarou a Oklahoma en estado de emerxencia, autorizando a axuda federal para retirar neve-a,

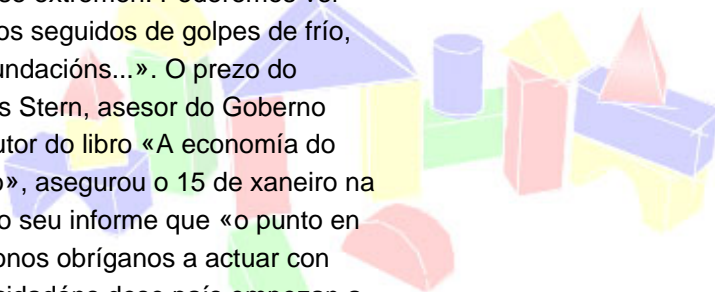
O CAMBIO CLIMÁTICO, AUGA E PROBLEMAS AMBIENTAIS : Alarma

o xelo e a auga tras catro días de trevoada. Alomenos 13 persoas morreron a causa das trevoadas no centro e oeste de Estados Unidos. Na súa declaración, Bush pon á Agencia Federal de Emerxencia a cargo das accións para aliviar o desastre en Oklahoma, un dos estados mais afectados.

Clima. Tolemia global
MIGUEL ÁNGEL BARROSO E JUAN FRANCISCO ALONSO
21-1-2007 10:38:07
Os termómetros coquetean cos 20 graos nalgúns zonas do Mediterráneo, onde as amendoeiras e as mimosas florecen. Os Alpes e os Pirineos teñen menos neve que nun mes de xuño, as probas da Copa do Mundo de esquí suspéndense e as flores silvestres alfombran as ladeiras das montañas tentando aos insectos. Algunhas grandes cidades do mundo -Nova York, Berlín, Moscova- presentan un aspecto pouco común para esta época: a cor branco desertou. En Italia, localidades norteñas como Aosta, Turín e Milán, que tiveron fai un ano temperaturas de entre 2 e 6 graos, rexistran agora entre 7 e 13 graos, e os agricultores témense unhas perdas de mil millóns de euros a causa do descontrol do ciclo biolóxico dos cultivos. Na parte europea de Rusia, o mercurio apenas caeu por debaixo dos cero graos; está sendo o inverno máis cálido desde 1898. Os parques urbanos reverdecen, hai setas nos bosques e os osos pardos padecen «insomnio», algo que faios moi perigosos. Súas parientes polares sementan o pánico na rexión de Chukotka, no extremo noreste do país, ao achegarse aos pobos en busca de xantar. O norte e o centro de Europa enfrontáronse os últimos días ao temporal «Cirilo», que traeu choivas e ventos huracanados, non frío...
Alarma científica
Segundo Jorge Olcina, catedrático de Xeografía da Universidade de Alicante, hai tres razóns que explican este «calor»: a emisión de gases de efecto invernadoiro («un problema ao que non queremos poñer remedio»); o fenómeno do Neno no Pacífico («créanse bolsas de augas cálidas, cuxo efecto trasciende á atmosfera e provoca un aumento dunhas

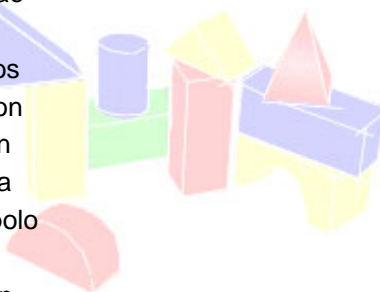
O CAMBIO CLIMÁTICO, AUGA E PROBLEMAS AMBIENTAIS : Alarma

décimas da temperatura global. A última vez que ocorreu foi no 1997-1998»); e, por último, a chegada dun período de máximo solar («acabamos unha época de mínimo e agora, ata 2011, notaremos o sol máis próximo, con máis radiacións das que haberá que protexerse en verán e unhas temperaturas lixeiramente máis elevadas». «Non hai que ser alarmistas, pero si debemos preocuparnos. Na Terra houbo sempre períodos fríos e outros cálidos, pero é verdade que o incremento térmico actual parece máis rápido do que debería ser en condicións normais. A novidade é a emisión de gases, que provocan que os fenómenos atmosféricos se extremen. Poderemos ver períodos cálidos seguidos de golpes de frío, secas, inundacións...». O prezo do CO₂ Nicholas Stern, asesor do Goberno británico e autor do libro «A economía do cambio climático», asegurou o 15 de xaneiro na presentación do seu informe que «o punto en que atopámonos obríganos a actuar con urxencia». Os cidadáns dese país empezan a tomarse en serio as advertencias; non en van, o nivel do mar nas costas do Reino Unido subiu 10 centímetros desde 1900. O custo da acción contra o quentamento da Terra supoñería un 1 por 100 do Producto Interno Bruto global; pola contra, de non tomar medidas drásticas agora, a factura sería equivalente a perder un 5 por 100 dese PIB ao ano. Stern recomenda fixar un prezo ás emisións de CO₂ mediante impostos e a cooperación no campo das tecnoloxías limpas, sobre todo cos xigantes económicos emerxentes, como China e a India. O milagre económico de China sacou a centos de millóns de persoas da pobreza, pero ameaza con pasar unha seria factura ao medio ambiente. No 2005 converteuse no primeiro emisor de substancias contaminantes do mundo ao liberar á atmosfera 25,49 millóns de toneladas de dióxido de xofre, un 27 por 100 máis que no 2000. A choiva aceda afecta a un tercio da superficie do país. Durante o século pasado, as temperaturas subiron entre 0,6 e 0,8 graos centígrados, ao tempo que o nivel das augas se elevou cada ano entre 1 e 2,5 milímetros. O norte se ve afectado por unha seca que acelera a desertización (xa esténdese polo 27,46 por

O CAMBIO CLIMÁTICO, AUGA E PROBLEMAS AMBIENTAIS : Alarma

cento da superficie nacional). O sur se ve azotado polo monzón, cuxas devastadoras choivas e tifóns provocan inundacións que causan numerosos danos materiais e cóbranse centos de vítimas mortais. Só no 2004, a seca e as enchentes estragaron 37 millóns de hectáreas de terras de cultivo. Para as praias do norte De volta a casa, a UE apunta que, se continúa a tendencia actual, os turistas abandonarán a costa mediterránea en beneficio de outras zonas do continente, como o Mar do Norte ou o Báltico. A fórmula «sol e praia» que atrae a 100 millóns de turistas ao ano para o sur de Europa e xera uns beneficios de 100.000 millóns de euros anuais pode irse ao garete. Lars Mueller, experto en cambio climático da UE, sinala que España é un dos socios «que non está no bo camiño»: se non pisa o freo, as súas emisións de CO₂ terán medrado un 51 por 100 no 2012 respecto a 1990, moi lonxe da barreira levadiza fixada polo Protocolo de Kioto para ese ano. As consecuencias do deixamento non auguran nada bo no noso país. Para finais deste século estímase que o nivel do mar terá subido uns 50 centímetros, o que podería provocar a desaparición de numerosas praias, sobre todo do Cantábrico, e a inundación do delta do Ebro, a Manga do Mar Menor e a costa de Doñana. Nos últimos cen anos perdeuse o 85 por 100 da superficie dos glaciares da vertente española dos Pirineos. E máis: un estudo realizado no macizo de Montseny (Barcelona) confirmou que os hayedos, propios de zonas frescas e húmidas, están sendo substituídas por bosque mediterráneo. En Europa apúntanse boas intencións en espera dun xiro en Estados Unidos (segundo o demócrata Ao Gore, recoñecido ecoloxista, «os políticos son recursos renovables, e Bush é»). Kioto pide unha redución do 30 por 100 na emisións globais para 2020 se non queremos que a temperatura media da Terra suba 2 graos; a UE comprometeuse a un 20 por 100. É un comezo. En España, os que viven do frío se resienten. A parte de neve de www.esquiespana.org é desolador. Polo menos por agora. Pechadas as estacións do cordal Cantábrica, e abertas case en servizos

O CAMBIO CLIMÁTICO, AUGA E PROBLEMAS AMBIENTAIS : Alarma

mínimos moitas outras. As cifras das que mellor se defenden dan idea da crise: Cerler, 27 quilómetros abertos (o ano pasado, máis de 60), Baqueira Beret, 34 (máis de 100) e Sierra Nevada 24 (87).

«Case toda esa neve é artificial, producida polos sistemas de canóns antes de Nadal», confesa Mariano Gutiérrez Terrón, presidente da Asociación Turística de Estacións de Esquí e Montaña en España (Atudem) e director de Sierra Nevada. Case todas as estacións instalaron ou renovaron os seus sistemas de produción de neve no último lustro.

«Antes facía falta que o termómetro estivese baixo cero para que se puxesen en marcha. Agora funcionan incluso con tres ou catro graos sobre cero. Hai uns oitocentos canóns, pero son inútiles porque a mediodía temos dezaioito graos. Só pola noite, en ocasións, poden arrincar». Non foi a primeira tempada mala. No 1994-1995 suspendeuse en Sierra Nevada o Campionato do Mundo de esquí. E, sen embargo, si hai algo novo: o problema non é a falta de precipitacións, senón as temperaturas elevadas.

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Antes facía falta que o termómetro estivese baixo cero para que se puxesen en marcha. Agora funcionan incluso con tres ou catro graos sobre cero. Hai uns oitocentos canóns, pero son inútiles porque a mediodía temos dezaioito graos. Só pola noite, en ocasións, poden arrincar». Non foi a primeira tempada mala. No 1994-1995 suspendeuse en Sierra Nevada o Campionato do Mundo de esquí. E, sen embargo, si hai algo novo: o problema non é a falta de precipitacións, senón as temperaturas elevadas.

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

«Corremos o risco de que caia auga, o que empeoraría as cousas». Tamén pode ocorrer o contrario. «Vivimos mirando as satélites e o ordenador. Dinnos que se está formando unha borrasca no Atlántico. Se caese unha nevada, quedaríanos o consolo de que febreiro é o mes da neve por excelencia. Pero o perdido, perdido está». A Terra se «derrete». O titular parecía unha broma fai quince anos, cando celebrouse o Cume de Río. Hoxe poucos se tómanos a guasa. Eduardo Martínez de Pisón, catedrático de Xeografía Física da Universidade Autónoma de Madrid, sinala que «o actual retroceso dos glaciares corresponde a unha aceleración da recuperación térmica trala anormal arrefriado que se denominou "Pequena Idade do Xeo", entre os séculos XVI e XIX. A tendencia suavizadora posterior, que se iniciou en 1860, acelerouse desde 1990. Se consideramos a expansión industrial, o quentamento non é só un troco da natureza na Terra, senón un asunto de responsabilidade moral de quen somos os seus hóspedes humanos». Con información de Emili J. Blasco (Londres), Rafael M. Mañueco (Moscova) e Pablo M. Díez (Pequín)

